

на дѣда си и важно се разхожда! Ако нѣкой го попита: — Какъвъ си? — отвѣрща: Докторъ!

Любенъ обича братчето си. Никога се не дѣли отъ него.

Днесъ Любенъ и Радой сж самички въ кжщи — баща имъ е на дюгена, дѣдо имъ изъ пазаря, а майка имъ и баба имъ — у сѣсѣдитѣ на гости.

Не веднажъ Любенъ е виждалъ баща си стѣгнатъ за ловъ.

— Тате, земи и менъ . . . Искамъ да се науча и азъ да пушкамъ! . . .

— Малъкъ си . . . Кога порастнешъ. . .

— Заведи ме въ гората, тате!

— Далече е. Пѣтя е лошъ . . .

— Ако!

— Ти си толкова малъкъ! . . . Не може . . .

На Любенча се доплакваше. Татко му го утѣшаваше.

Любенъ и Радой сж сами въ кжщи.

На малкия немирникъ дойде на умъ да играе съ братчето си на „ловъ“.

— Радойчо, ти ще станешъ зайче, азъ — ловецъ. Стаята е гората, столоветѣ и маситѣ — дърветата. Ти ще бѣгаешъ, азъ ще те гоня.

Да покаже на братчето си какъ да бѣга, Любенъ зе да подскача на четири крака.

Радойчо зе да прави сжщото.

Любенъ се сѣти за бацината си пушка, която стоеше окачена въ гостната стая.

Искаше му се да я има. Отиде, тури единъ столъ, качи се и я откачи. Тя не бѣ тежка, но Любенъ едва я понесе.